

8 Μαΐου 2014

Ο Άγιος Απόστολος και Ευαγγελιστής Ιωάννης ο Θεολόγος

/ Πεμπτουσία

image not found or type unknown

Ο Απόστολος κι Ευαγγελιστής Ιωάννης καταγόταν από τη Βηθσαϊδά της Γαλιλαίας.

Ήταν αγράμματος, όπως κι οι άλλοι Απόστολοι, άλλα από ευκατάστατη οικογένεια. Γιατί ο πατέρας του ο Ζεβεδαίος, είχε τράτες, όπου δουλεύανε πολλοί μισθωτοί. Σ' αυτές δουλεύανε και τα δυο του παιδιά, ο Ιάκωβος κι ο Ιωάννης. Όσο για τη μητέρα του Ιωάννη, τη Σαλώμη, αυτή ήταν εξαδέλφη της Παναγίας, και από τα Ευαγγέλια γνωρίζουμε πως διακονούσε τον Χριστό, πηγαίνοντας πίσω του μ' άλλες ευσεβείς γυναίκες.

Όταν ο Πρόδρομος άρχισε να κηρύττει στην έρημο του Ιορδάνη τον ερχομό του Χριστού, ο Ιωάννης με τον Ανδρέα, τον αδελφό του Πέτρου, που ήτανε κι αυτοί ψαράδες, πήγανε κοντά του κι έγιναν μαθηταί του.

Μια μέρα, λίγο καιρό μετά τη Βάπτιση, ο Πρόδρομος έδειξε σ' αυτούς τον Ιησού, που περπατούσε αντίκρυ, κι είπε:

- Να ο αμνός του Θεού. Τότε εκείνοι σίμωσαν τον Χριστό και σαν Αυτός τούς είδε, ρώτησε:

Τί ζητάτε;

Ο Ανδρέας κι ο Ιωάννης του είπανε:

Ραβί (δηλ. Διδάσκαλε), πού μένεις;

-Ελάτε να δείτε, αποκρίθηκε Ο Χριστός.

Ήρθαν στο σπίτι που έμενε και καθίσανε ως το βράδυ, ακούοντας από το θεϊκό στόμα για πρώτη φορά τα λόγια της ζωής.

Ύστερα από δυο μήνες, ο Υιός του Θεού κάλεσε κοντά του τον Ανδρέα και τον Πέτρο κι ευθύς κατόπιν τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη. Αυτό έγινε στο γιαλό τής λίμνης Γεννησαρέτ. Τα δυο ζευγάρια των αδελφών παρατήσανε βάρκες και δίχτυα και από κείνη την ώρα προσκολληθήκαμε στον Χριστό. Αλλάξανε τέχνη, κατά το λόγο που τους είπε, και από ψαράδες ψαριών, έγιναν ψαράδες ανθρώπων.

Ανάμεσα στους Αποστόλους ο Ιωάννης ήτανε ο πιό νέος. Αφοσιώθηκε στον Ιησού μ' ενθουσιασμό.

Είχε στην αρχή χαρακτήρα ασύ. Με τον πύρινο ζήλο και τα παράφορα αισθήματα που φανέρωνε, θύμιζε συχνά τον πρώτο δάσκαλο που είχε, τον Πρόδρομο.

Κάποτε, πού ο Χριστός κι οι Απόστολοι βαδίζανε για τα Ιεροσόλυμα και δεν τους δεχθήκανε καλά σ' ένα χωριό της Σαμάρειας, απ' όπου είχανε περάσει, ο Ιάκωβος κι ο Ιωάννης θυμώσανε και του είπανε να κάνει να πέσει φωτιά από τον ουρανό και

να κάψει τους αφιλόξενους εκείνους ανθρώπους.

Ο Χριστός τότε τους μάλωσε, λέγοντας πως δεν ήξεραν σε τι πνεύμα υπηρετούσαν, δηλαδή στο πνεύμα της αγάπης και της ανεξικακίας.

Άλλοτε πάλι, λίγο πριν από το θείο Πάθος, η Σαλώμη ζήτησε από τον Ιησού με την αλόγιαστη περηφάνια της μάνας, να βάλει τους γιούς της έναν στα δεξιά κι έναν στ' αριστερά του, σαν θα ερχόταν στη Βασιλεία του.

Τη Βασιλεία αυτήν όλοι ακόμα γύρω από τον Χριστό την θεωρούσανε όχι μονάχα ουράνια, μα και επίγεια. Πιστεύανε πως ο Ιησούς θ' ανέβαινε στον θρόνο του Δαβίδ, διώχνοντας τους Ρωμαίους από τα ιερά χώματα της Ιουδαίας. Μα ο Χριστός, καθώς ψάλλει ο υμνωδός της Εκκλησίας, αντί καθέδρας, χάρισε στον Ιωάννη το ίδιο του το στήθος.

Και πραγματικά αυτός ήτανε «ο μαθητής που αγαπούσε ο Ιησούς». Κανένας από τους άλλους Αποστόλους δεν συνδέθηκε τόσο στενά με τον Κύριο. Καθότανε πάντα πλάι στον Διδάσκαλο και συχνά έγερνε το κεφάλι στο στήθος του Χριστού.

Κάποιες ώρες που ο Υιός του Θεού χωρίζονταν από τους άλλους μαθητές για να προσευχηθεί μόνος με τον Πατέρα του, τον συντρόφευαν μονάχα τρεις απ' αυτούς· ο Πέτρος, ο Ιάκωβος κι ο Ιωάννης. Αυτοί ήταν σαν ένα τρίγωνο, που μέσα του ο Χριστός περνούσε τις πιο επίσημες στιγμές του βίου του, όπως λ. χ. σαν μεταμορφώθηκε πάνω στο Θαβώρ ή σαν προσευχήθηκε με αγωνία μέσα στον Κήπο των Ελαιών. Από τις κορφές αυτού του τριγώνου η πιό κοντινή στον Ιησού ήταν ο Ιωάννης. Τη δικιά του καρδιά πρώτη συναντούσανε τα λόγια κι οι αναστεναγμοί του Χριστού.

Όταν πιάσανε τον Χριστό κι οι άλλοι μαθηταί σκορπίσανε σαν τα πρόβατα, που τους πήρανε τον τσομπάνη, μονάχα ο Ιωάννης κι ο Πέτρος τον ακλουθήσανε ως την αυλή του αρχιερέα Άννα. Εκεί ο Πέτρος δείλιασε και τον αρνήθηκε μπροστά στην παιδίσκη. Μα ο Ιωάννης έμεινε πιστός. Ήταν, βέβαια, γνωστός στο περιβάλλον του αρχιερέα, όπως αναφέρει το Ευαγγέλιο, μα ίσα - ίσα γι' αυτόν το

λόγο κινδύνευε να εκτεθεί περισσότερο γιατί μπορούσε να κινήσει εναντίον του την έχθρα. Μα αυτά όλα δεν τα λογάριασε. Κι όταν ο Χριστός υψώθηκε πάνω στο σταυρό, ο Ιωάννης μαζί με την Παναγία του παραστάθηκε τις τελευταίες στιγμές. Ο Ιησούς, λίγο πριν εκπνεύσει, του εμπιστεύθηκε τη μητέρα του.

Στην Αποκαθήλωση βοήθησε κι αυτός τον Ιωσήφ και τον Νικόδημο, κι έβαλε άλλη μια φορά κλαίοντας το μέτωπο πάνω στο τρυπημένο από τη λόγχη στήθος του Χριστού.

Αλλά και μετά την Ανάσταση, σαν την ανάγγειλαν οι Μυροφόρες στους Αποστόλους, πρώτος αυτός έφτασε στον άδειο τάφο, τρέχοντας πιο γρήγορα από τον ηλικιωμένο Πέτρο.

Αναγνώρισε επίσης αυτός τον Κύριο, όταν εκείνος φάνηκε στην ακρογιαλιά της Τιβεριάδας.

Ύστερα από την Πεντηκοστή, που το Άγιο Πνεύμα έπεσε όμοιο με πύρινες γλώσσες πάνω στους Αποστόλους, ο Πέτρος κι ο Ιωάννης γίνονται οι στύλοι, που στηρίζουνε τη νεαρή Εκκλησία του Χριστού.

Κανένας δεν έχει το κύρος το δικό τους.

Ο Χριστός είχε δώσει στον Ιάκωβο και τον Ιωάννη το παρανόμι «Βοανεργές» που θέλει να πει στα εβραϊκά «Υιοί Βροντής». Και πραγματικά, ο Ιωάννης στάθηκε αληθινή βροντή στο κήρυγμα του.

Αυτό φαίνεται στο Ευαγγέλιο, στις Επιστολές και στην Αποκάλυψη που έγραψε.

Για την αποστολική του δράση, η παράδοση μας λέγει αρκετά πράγματα. Στα 69 μ. Χ. έφυγε από τα Ιεροσόλυμα και ήλθε στην Έφεσο. Η Παναγία είχε κοιμηθεί. Την είχε πάντα κοντά του σαν στοργικό παιδί, υπακούοντας στην εντολή, που πήρε από το Χριστό, όταν Εκείνος βρισκόταν πάνω στο σταυρό.

Μετά την ένδοξη μετάσταση της Θεομήτορος, ο Ιωάννης δεν είχε πια κανένα λόγο να μένη στα Ιεροσόλυμα. Στην Έφεσο που την είχε κάνει χριστιανική ο απόστολος Παύλος, κάθισε πολύ καιρό, στηρίζοντας με το λόγο του τα πρόβατα του Χριστού και διηγούμενος όσα θυμότανε από το Σωτήρα.

Τότε αυτοκράτορας στη Ρώμη ήτανε ο φοβητσιάρης Δομιτιανός. Αυτός, ακούοντας πως ο Ιησούς θα βασίλευε στην οικουμένη, φαντάσθηκε, όπως άλλοτε ο Ηρώδης, πως θάτανε ένας κοσμικός βασιλιάς, και τρέμοντας μη χάση το θρόνο, έβαλε να βρούνε και να οδηγήσουν στη Ρώμη αλυσσοδεμένους όλους τους συγγενείς του Χριστού. Έτσι φέρανε εκεί τα εγγόνια του αδελφόθεου Ιούδα, που γλυτώσανε

το θάνατο, δείχνοντας τα ροζιασμένα από τη δουλειά χέρια τους, γιατί βέβαια ο Δομιτιανός δεν περίμενε να δει πρίγκιπες σε τέτοια κατάπτωση κοινωνική. Τότε πιάσανε και τον Ιωάννη. Τον πήγανε στη Ρώμη κι αυτόν και μετά από μια σύντομη δίκη, τον καταδικάσανε σε θάνατο.

Πρώτα τον μαστίγωσαν, καθώς ήτανε συνήθεια, κι ύστερα τον ρίξανε μέσα σε ζεματιστό λάδι. Μα δεν έπαθε τίποτα. Ο δικαστής τον κράτησε αρκετό καιρό στη φυλακή, μην ξέροντας πως να συμπεριφερθεί.

Στο μεταξύ όμως οι φόβοι του αυτοκράτορα λιγοστέψανε κι ο θυμός του μαλάκωσε. Έτσι μετατρέψανε την ποινή του Αποστόλου σε εξορία και τον στείλανε στην Πάτμο να δουλεύει στα μεταλλεία.

Εκεί ο Ιωάννης βρέθηκε ανάμεσα σε κακοποιούς, που θ' αποτελούσαν τους συντρόφους της από δω και πέρα ζωής του. Μα δεν στενοχωρήθηκε γι' αυτό. Μήπως ο Χριστός δεν έλεγε συχνά, πως δεν είχε έλθει στον κόσμο για τους δικαίους, παρά για τους αμαρτωλούς; Μέσα σ' αυτό το σκληρό περιβάλλον όχι μονάχα δεν υπέφερε ψυχικά ο τρυφερότερος μαθητής του Κυρίου, μα, απεναντίας, βρήκε την ευκαιρία να βυθιστεί περισσότερο σε ιερούς στοχασμούς.

Εκεί, μια Κυριακή, οραματίστηκε το τέλος του Κόσμου, που το περιέγραψε μέσα στην Αποκάλυψη. Λένε πως είδε αυτή την οπτασία μέσα σε κάποια σπηλιά, όπου είχε αποτραβηχτεί, και που τη δείχνουν ακόμα και σήμερα. Την Αποκάλυψη την έγραψε ο μαθητής του Ιωάννη ο Πρόχορος, ακούοντας τον Απόστολο που βρισκότανε σε έκσταση.

Σαν πέθανε ο Δομιτιανός, τον διαδέχθηκε ο Νέρβας, που απελευθέρωσε τον Ιωάννη. Τότε ο Απόστολος γύρισε στην Έφεσο. Εκεί έγραψε το Ευαγγέλιο. Αιτία στάθηκε κάποιος Κήρινθος, που υποστήριζε πως ο Ιησούς δενήταν Θεός. Ο Ιωάννης τότε σύντριψε τηνκακοδοξία του αιρετικού αυτού με τ' αστραπόβροντα του Ευαγγελίου του, όπου τονίζει με θεοκίνητη γλώσσα τη θεϊκή φύση του Χριστού.

Τα χρόνια διαβαίνανε στο μεταξύ. Ο Ιωάννης είχε πια περάσει τον αιώνα. Υπέργηρος, δεν είχε τώρα άλλο κήρυγμα, παρά αυτά τα λόγια: «Τεκνία, αγαπάτε αλλήλους».

Οι μαθηταί του, ακούοντας να επαναλαμβάνει όλο την ίδια φράση, τον ρωτήσανε μια μέρα γιατί δεν έλεγε και τίποτ' άλλο, Κι' εκείνος αποκρίθηκε:

Αυτή είναι η μεγάλη εντολή του Κυρίου. Αυτή αρκεί.

Διηγούνται και το παρακάτω περιστατικό από τα τελευταία χρόνια της ζωής του

Αποστόλου.

Όταν είχε πρωτοπάει στην Έφεσο, ανάμεσα στους μαθητές που έκαμε, ήτανε κι' ένα μικρό παιδί, που ο Απόστολος Ιωάννης τ' αγαπούσε πολύ και μ' εξαιρετική φροντίδα καλλιεργούσε τη ψυχή του. Ο μικρός αυτός φάνταζε σαν άγγελος κι ήταν χάρισμα αληθινό για τον Ιωάννη, που έβλεπε στο πρόσωπο του ένα διαλεχτό δημιούργημα της χάριτος, ένα αγνότατο λουλούδι του επίγειου παραδείσου, που είναι η Εκκλησία.

Γυρίζοντας από την εξορία, τον πληροφορήσανε πως το πνευματικό παιδί του αυτό είχε πάρει τον κακό δρόμο κι είχε γίνει ένας τρομερός ληστής, που ρήμαζε τα πάντα γύρω, σκορπίζοντας τον φόνο και την αδικία. Ο Ιωάννης λυπήθηκε βαθιά, μα δεν δοκίμασε απελπισία. Καβαλίκεψε ένα μουλάρι, κι έφερε γύρω τα βουνά, αναζητώντας το χαμένο πρόβατο σαν τον καλό Ποιμένα της παραβολής. Τέλος κατόρθωσε να συναντήσει το νέο. Εκείνος μόλις αντίκρισε τον ασπρομάλλη Απόστολο, έπεσε στα πόδια του μετανιωμένος και κλαίοντας πικρά. Και τον ακολούθησε σαν αρνάκι.

Αναφέρεται επίσης και τούτο το περιστατικό: Ο γηραιός Απόστολος είχε μια ημερωμένη πέρδικα και συνήθιζε κάποτε - κάποτε να παίζει μαζί της και να περνά την ώρα του. Κάποιος κυνηγός απόρησε βλέποντας ένα τόσο τέλειο άνθρωπο να χάνει έτσι τον καιρό. Μα ο Απόστολος του είπε χαμογελώντας:

Κι εσύ δεν έχεις πάντα τεντωμένο το τόξο σου, γιατί θα χαλούσε. Κι ο πιό άγιος πρέπει να χαλαρώνει που και που τη ψυχή του. Αυτό δεν βλάφτει.

Ο Ιωάννης προαισθάνθηκε το θάνατο, σαν έφτασε η στιγμή να φύγει απ' αυτόν τον κόσμο. Έβαλε και σκάψανε το λάκκο του, έστρωσε σ' αυτόν τον μανδύα του, ξαπλώθηκε μέσα και σφάλισε τα μάτια, παραδίνοντας τήν αγιασμένη ψυχή του στον Χριστό.